

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 3856

гр. Варна, 09.10.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в закрито заседание на девети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Невин Р. Шакирова

Членове: Н. Св. Стоянов
мл.с. Виляна Н. Михалева

като разглежда докладваното от Невин Р. Шакирова Въззивно гражданско дело № 20233100502007 по описа за 2023 година

Производството по реда на глава XX от ГПК.

Образувано е по повод въззивна жалба на Н. Г. Й. срещу Решение № 192 от 17.07.2023г. по гр.д. № 568/2022г. по описа на ПРС, V-ти състав, с което **на основание чл. 440, ал. 1 от ГПК** са отхвърлени предявените от въззивника срещу Ю. Г. Й. с ЕГН ***** и „Л. Ф.“ ЕАД, ЕИК искове за приемане за установено в отношенията между страните, че ответникът Ю. Г. Й. – длъжник по ИД № 20158070403130 по описа на ЧСИ Надежда Денчева с вискател „Л. Ф.“ ЕАД, **не е собственик** на следните недвижими имоти, предмет на принудително изпълнение за парично вземане – **ПИ с ид.** по КККР, одобрени със заповед на РД-18-1079/10.05.2018г. на ИД на АГКК, с площ 3000.00 кв.м., с. Н. Р., м. „Б.“, номер по предходен план, при съсед: №, №, №; **ПИ с ид. 51487.29.5** по КККР, одобрени със заповед на РД-18-1079/10.05.2018г. на ИД на АГКК, с площ 9396.00 кв.м., с. Н. Р., местност „П.“, номер по предходен план при съсед: № 51487.29.6,; **ПИ с ид.** по КККР, одобрени със заповед на РД-18-1079/10.05.2018г. на ИД на АГКК, с площ 5000.00 кв.м., с. Н. Р., местност „Б.“, номер по предходен план, при съсед: №,,,

Жалбата е основана на оплаквания за неправилност на решението, като постановено в нарушение на материалния закон и при грубо нарушение на процесуалните правила, както и необоснованост. Изложени са съображения, че в разрез със съвкупността на доказателствата по делото е решаващият извод на съда за недоказаност на твърдението на ищеца за осъществявано явно и необезпокоявано владение върху процесните имоти за период повече от 10 години. По делото не е ангажирано нито едно доказателство, което да разколебава установеното осъществяване от ищеца на явна, трайна, спокойна и непрекъсната фактическа власт върху спорните имоти със субективното убеждение, че ги

владее като техен собственик в продължение на повече от 10 години. В тежест на ответниците по отрицателния установителен иск е да установят притежанието на спорното материално право в патримониума на длъжника /т. 2 от ТР № 8/2012г. на ОСГТК/. В тази връзка неправилно е разпределена доказателствената тежест в процеса, а по същество неправилно е прието, че ищецът не е доказал фактите, от установяването на които е предпоставено уважаването на исковата претенция. От доказателствата по делото се установява по категоричен начин, че ищецът е станал собственик на имотите преди насочване на изпълнението по изп.д. спрямо тях. Събраните по делото гласни доказателства са безпротиворечиви и категорични, като ответниците не са ангажирали нито едно доказателство, което да опровергае установеното от показанията им. Освен неправилно разпределената доказателствена тежест, първоинстанционният съд е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила като провел съдебните заседания в отсъствие на ответника Ю. Г., при неправилно приложение на разпоредбата на чл. 56, ал. 2 от ГПК. Този ред за фингирано призоваване е неприложим при наличие на обективни причини, възпрепятстващи страната да се яви в предходно съдебно заседание, на което не е даден ход именно поради неговото отсъствие. Моли в тази връзка да се разпредели правилно доказателствената тежест по спора, като на страните се предостави възможност да предприемат съответни процесуални действия. По същество моли обжалваното решение да се отмени и вместо него се постанови друго, с което предявените искове да се уважат с извод за основателност.

В отговор на жалбата Ю. Г. Й. изразява становище за основателност на жалбата и моли същата да бъде уважена. Освен аналогични съображения, поддържа, че единствено ищецът е осъществявал владение върху имотите след 2011г., което освен от гласните доказателства се потвърждава по делото и от писмените такива. Този факт не се оспорва от него, предходен владеец на имотите. По делото липсва доказателство, което да оборва така установеното, като възискателят не е ангажирал доказателство, което да създава дори съмнение в този извод. Също се позовава на допуснато процесуално нарушение във връзка с призоваването му и неправилно приложение на чл. 56, ал. 2 от ГПК, поради което отправя искане за ново разпределение на доказателствена тежест и събиране на доказателства с негово участие.

Въззиваемата страна „Л. Ф.“ ЕАД, не е депозирало отговор на въззивната жалба.

На основание чл. 267, ал. 1 от ГПК при служебна проверка съдът констатира, че въззивната жалба е допустима. Депозирана е от активно легитимирана страна по делото, имаща правен интерес от обжалването, в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК, отговаря на съдържателните изисквания за редовност по чл. 260 и чл. 261 от ГПК. Делото следва да бъде насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание.

С оглед съдържащото се във въззивната жалба обосновано оплакване за допуснати от първоинстанционния съд нарушения на съдопроизводствените правила във връзка с доклада, въззивният съд дължи даване на указания до страните относно възможността да предприемат тези процесуални действия по посочване на относими за делото доказателства, които са пропуснали да извършат в първата инстанция поради отсъствие, непълнота или неточност на доклада и дадените указания. С оглед обезпечаване правилното приложение на материалния закон по спора и на основание т. 2 от ТР 1/2013г. на ОСГТК на ВКС, съдът следва да даде указания относно релевантните факти и разпределението на доказателствената тежест, и укаже на страните необходимостта да ангажират съответни доказателства /чл. 146, ал. 1 и 2 от ГПК/.

Съгласно разясненията по т. 4 от ТР 3/10.07.2017г. по т.д. № 3/2015г. на ОСГТК на ВКС правата на третото лице ищец върху вещта, предмет на изпълнението, не са предмет на иска по чл. 440, ал. 1 от ГПК, а само обуславят правния интерес за предявяването му. Целта е при уважаването на иска да бъде установено, че вещта не принадлежи на длъжника и по този начин да се отрече възможността да се насочи принудителното изпълнение за негово задължение върху имущество, което принадлежи на трето лице. Съобразно тези разяснения следва да се разпредели и доказателствената тежест в процеса.

Оплакванията за допуснати от първоинстанционния съд нарушения на процесуалните правила във връзка с призоваването на ответника Ю. Й., съдът приема за неоснователни. Ответникът е бил редовно призован за с.з. от 20.04.2023г., на което не се е явил, а на основание чл. 56, ал. 2 от ГПК, за следващите съдебни заседания, веднъж редовно призованата страна не се призовава. Ново призоваване съдът е длъжен да извърши за всяко следващо заседание, когато някоя от страните не е била редовно призована или разглеждането на делото е отсрочено в закрито заседание, какъвто случаят пред ПРС не е. За останалите съдебни заседания страните са длъжни сами да следят за развитието на производството. При преграждане на по-нататъшния ход на делото съдът също е длъжен отново да призове страните в съответствие с чл. 56, ал. 1 от ГПК след отстраняване на пречката за развитието му. В този смисъл е била и редакцията на чл. 41, ал. 6 от ГПК /отм./. След редовно призоваване за първо съдебно заседание и приложение на разпоредбата на чл. 56, ал. 2 от ГПК за всяко следващо, не са били нарушени или ограничени процесуалните права на въззиваемия Ю. Й. да сочи доказателства и да прави доказателствени искания. Ето защо доводите в тази връзка са неоснователни.

Поддържаното от този въззиваем искане за преразглеждане на възможността за представяне като доказателство по делото на обратно писмо, подписано от него и от ищеца, оригинала на което се намира в трето лице и без негово съдействие ищецът не би могъл да изпълни указанията на страна е процесуално недопустимо. Представеното с исковата молба обратно писмо не е прието като писмено доказателство по делото пред първата инстанция и е изключено от доказателствата по делото съгласно протоколно определение от с.з. от 18.05.2023г. и е приложено на корицата на делото. Това произнасяне е следствие на изявление на процесуалния представител на ищеца, че не може да представи обратното

писмо в оригинал, поради което не желае да се ползва от него. Ето защо ново искане в същия смисъл пред въззивната инстанция е недопустимо, поради което искането следва да се остави без уважение.

Мотивиран от така изложените съображения, Варненски окръжен съд

ОПРЕДЕЛИ:

НАСРОЧВА производството по делото за разглеждане в открито съдебно заседание на **24.10.2023г. от 09:30 часа**, за която дата и час да се призват страните по делото, включително и по телефона.

На основание чл. 146, ал. 1, т. 5 от ГПК УКАЗВА на страните, че в тежест на въззивника/ищец е да установи твърдяните права върху имотите, предмет на принудително изпълнение, обуславящи правния му интерес от предявените искове.

В тежест на въззиваемия/ответник „Л. Ф.“ ЕООД, при доказване на горното обстоятелство, е да установи факта, че недвижимите имоти, върху които е насочено принудителното изпълнение за парично вземане принадлежат на длъжника.

На основание чл. 146, ал. 2 от ГПК УКАЗВА на ответника „Л. Ф.“ ЕООД, че не сочи доказателства, че недвижимите имоти, върху които е насочено принудителното изпълнение по изп.д. 20158070403130 принадлежат на длъжника по изпълнението.

ПРЕДОСТАВЯ ВЪЗМОЖНОСТ на основание чл. 146, ал. 3 от ГПК на страните по делото с писмена молба в **едноседмичен срок** от получаване на съобщението за настоящото определение, да изложат становището си във връзка с дадените указания, както и да предприемат съответни процесуални действия, съобразно изразеното от всяка от тях становище.

ДА СЕ ИЗИСКА за справка и евентуално послужване изп.д. № 20158070403130 по описа на ЧСИ Надежда Денчева, рег. № 807, а при невъзможност – заверено копие от делото.

ОСТЪВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на Ю. Й. за преразглеждане на възможността за представяне като доказателство по делото на обратно писмо, подписано от него и от ищеца, оригинала на което се намира в трето лице и без негово съдействие ищецът не би могъл да изпълни указанията на страна.

НАПЪТВА на основание чл. 273 вр. чл. 140, ал. 3 от ГПК страните към медиация или към спогодба, като указва на същите, че постигането на спогодба посредством взаимни отстъпки от страна на всяка от тях ще доведе до бързото и ефективно уреждане на спора по между им и ще благоприятства процесуалните и бъдещите извънпроцесуални взаимоотношения по между им. При приключване на делото със спогодба половината от внесената държавна такса се връща на ищеца, на основание чл. 78, ал. 9 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____